En l'antisemitisme convergeixen les "lluites compartides" de tots els totalitarismes

written by Jaume Renyer | 24 de novembre de 2023

Quan encara no fa vuitanta anys de l'acabament de la Segona Guerra Mundial a Europa i, per tant, del genocidi contra els jueus perpetrat pels nazis i els seus col·laboradors, l'atac del jihadisme pro-palestí contra Israel el proppassat 7 d'octubre ha activitat l'antisemitisme multidimensional a escala mundial com mai s'havia vist. Amb un tret comú, la impossibilitat de reconèixer el caràcter genocida de la massacre menada per Hamàs i, conseqüentment, mantenir el dogma de la culpabilitat essencial d'Israel, (la guerra a Gaza sí que té caràcter genocida, segons ells), redoblar-ne els atacs i estendre'ls als jueus d'arreu del món, difuminant a la pràctica la distinció entre antisemitisme i antisionisme que els esperits sensibles occidentals s'esforçaven en aparentar. Definitivament, l'antisemitisme abasta tota mena de conductes que expressen odi contra el poble jueu, incloent la deslegitimació de l'existència de l'Estat d'Israel. La crítica a les polítiques governamentals d'aqueix estat –com qualsevol altre– és legítima, promoure'n destrucció no.

A banda de l'antisemitisme islàmic, noves tendències s'afegeixen a l'odi contra el poble jueu i els que defensen els valors que representa com a nació: des d'Elon Musk, acusant els jueus de racisme anti-blanc, (IBM, Disney et l'UE retirent leurs publicités de X, craignant l'antisémitisme rampant, Musk a publié ses propres tweets approuvant une théorie du complot antisémite, ..), fins a la xarxa xinesa Tik Tok, (denunciada per Sacha Baron Cohen com "le plus grand mouvement antisémite depuis le nazisme"), passant per tota la

gama d'islamo-gauchistes occidentals.

L'esquerra woke és la menys perillosa en la pràctica bèl·lica però la més perniciosa per la confusió ideològica que escampa, ja que considera que els jueus representen l'hegemonia cultural i econòmica dels blancs nord-americans contra la qual s'alcen totes les minories (ètniques, religioses, sexuals) oprimides pel sistema democràtic occidental aplegades en la teoria de les lluites compatides i interseccionals. Des de la seva perspectiva, l'islamisme i el palestinisme adquireixen la legitimitat per atacar Israel, Occident i el model de societats obertes que representen en nom del post-colonialisme, l'antiracisme i l'anti-imperialisme barrejant conceptes espigolats de Franz Fanon, Edward Saïd, Michel Foucault, entre altres. Aqueixa és la contribució del wokisme a l'antisemitisme contemporani.

Aqueix relat mediàticament i políticament divulgat des del cor mateix d'Occident (llevat d'Alemanya, els estats eslaus centre-europeus, Hongria i els bàltics) ha estat possible per la desconstrucció consentida del racionalisme crític que cerca la veritat històrica dels fets i la comprensió de les mentalitats que els han possibilitat (nocions absents fora del procés civilitzacional que s'ha fet realitat a les societats obertes occidentals). Hom difumina fets veritablement contrastats en favor d'una interpretació sense límits que té per objectiu recusar l'universalisme dels drets de les persones i els pobles (estigmatitzada com una creació interessada de la cultura juedo-cristiana occidental) en pro d'un relativisme inabastable. Aqueixa inhibició de les elits culturals i polítiques europees és a l'arrel d'aqueixa actitud suïcida consistent en presentar Hamàs com un moviment de resistència contra l'ocupació israeliana i no com una secta islamo-nazi amb propòsits genocides contra Israel i Occident.

Hamàs, Al Qaeda o el Califat Islàmic no comparteixen les bases ideològiques tardo-marxistes del wokisme, però les utilitzen per afeblir Occident, una complicitat consentida per l'islamo-

gauchisme. Aquest no té un projecte polític propi ni innovador, com diu James Lindsay (autor de *Cynical Theories,* with Helen Pluckrose, Pitchstone Publishing. 2020) a Le Point del proppassat 3 de novembre: "Car les woke sont les héritiers et les continuateurs du léninisme. Comme celle des communistes, leur "démocratie authentique" ne se réalisée que lorsqu'ils détiendront la totalité des pouvoirs et que tous les autres seront interdits de parole… Car ce sont, eux aussi, des totalitaires".

Aqueixa confusió conceptual, barrejada amb la incapacitat de presentar cap projecte constructiu altre que les impostures de "la inclusió" sistemàtica en nom d'un igualitarisme abstracte i estèril (perceptible en el fracàs dels sistemes educatius) i "el desenvolupament durable" (esdevingut un dogma incompatible amb la prosperitat socio-econòmica sobre la qual se sustenta el benestar col·lectiu) han provocat una regressió democràtica generalitzada a la majoria dels estats europeus. La incapacitat de fer front alhora al conflicte intern que suposa l'emergència de "les lluites compartides" (incompatibles amb l'essència mateixa de la identitat nacional dels diferents pobles europeus) i alhora a l'agressió exterior de l'eix Rússia-Xina-Iran és allò que impedeix –circumstancialment– a les societats obertes occidentals autodefensar-se i combatre l'antisemitisme que comparteixen tots els seus enemics.

Sortosament, a banda de l'excepcional capacitat de la resiliència d'Israel, cal comptar amb l'eventual capacitat d'influència i potencialitat dels lliurepensadors de cultura musulmana per fer front al jihadisme (com Kamel Daoud, Boualem Sansal o Hussein Aboubakr Mansour, –autor de l'impactant article "The Savage Nihilism of 'Free Palestine'). I també del rol globalment creixent –assenyalat en aqueix report recent de l'INSS Israel– dels estats democràtics asiàtics (l'Índia, Japó, Corea del Sud), aliens a l'onada antisemita en curs.

Finalment, una consideració sobre l'actual hegemonia de l'antisemitisme transversal entre les elits mediàtiques i

polítiques catalanes, incapaces d'independitzar Catalunya però agosarades a l'hora de menysprear Israel per defensar-se, els efectes de la qual són altament adversos no solament per la credibilitat del projecte nacional al si d'Occident sinó per la mateixa subsistència de la nació catalana. El trellat de "lluites compartides" aplega col·lectius diversos sense projecte compartit però coincidents en la negació pràctica de la causa nacional catalana com a identitat vertebradora social política. El progressisme woke que uneix CUP, ER, Comuns i bona part de Junts i PSC nega tota potencial aliança interclassista i ideològicament pluralista en favor de prioritzar la independència de Catalunya. Ans al contrari, qui defensa aqueixa prioritat és acusat de "d'extrema dreta", "racista" o "feixista" (al nostre desorientat país els antisemites gosen impunement autoqualificar-se d'antifeixistes).

El projecte d'una Catalunya democràtica, solidària amb els estats democràtics occidentals i Israel, activament en lluita contra l'antisemitisme, no té representació política hores d'ara, i és una de les causes que explica la pèrdua de credibilitat i de viabilitat de la causa independentista.

Post Scriptum, 20 de novembre del 2023.

Tomer Persico (Research Fellow at the Shalom Hartman Institute) publica avui al think tank Persuasion aqueix article que complementa l'anterior apunt: The New Antisemitisme.

According to the Protocols of the Elders of Zion, the threat the Jews pose to the world is closely tied to liberal values. The Jews want to demolish old hierarchies and convince the common people that equality is good, to destroy the aristocracy, to spread democracy, to establish universal human rights, to uphold freedom of speech, to encourage secularism, even to introduce a progressive tax on property. According to the tract, injecting "the poison of Liberalism" will weaken

humanity, allowing the Jews to take over the world.

The Protocols are an early 20th century fabrication feigning the instructions of a cabal of Jews seeking world domination. Their preoccupation with liberal values stems from the fact that for the creators of that paradigmatic antisemitic text—one assumption is that it was written by Tsarist secret police—the most lethal threat was Enlightenment values and the ascending liberal order. Since that for them was the greatest moral evil, that was what the Jews were up to.

Antisemitism is like that. It's not simply hatred of Jews, but the identification of Jews with the gravest depth of sin. If it's not the killing of the messiah, it's the ritualistic slaughter of children in medieval blood libels. If it's not the greedy exploitation of the poor, it's defiling the pure, superior *Volk*. If it's not capitalism, it's communism. If it's not rootlessness, it's colonialism.

When former British Labour MP Chris Williamson tweets that "Israel has forfeited any right to exist" on the assumption that Hamas' propaganda about Israel bombing the al-Ahli Arab Hospital in Gaza is true, he expresses antisemitism, inasfar as Israel is here singled out to be abolished, while the very right to exist of other states in the world, no matter how severe their crimes are, is rarely called into question.

But the problem is yet deeper than applying a moral double standard. What we are witnessing with Williamson, as with protesters chanting "from the river to the sea, Palestine will be free" or tearing down notices about Israeli civilians held captive by Hamas, is the perception of the Jewish State as the single most malevolent country in the world. As the root of all evil.

Antisemitism has mutated once again.

A combination of post-colonial discourse, an atmosphere of

post-nationalism, and a damning introspective critique of the West have created a zeitgeist in which colonialism is seen as the original sin, Western cultural dominance and globalization its poisonous fruits, and the elevation of the subaltern and oppressed as the highest redemption—which is to be realized by any means necessary.

In this theological scheme it is once again the Jews who are the apotheosis and incarnation of evil. They are the greatest of colonizers, of nationalists, of oppressors, and the State of Israel the most gruesome and heinous manifestation of Western dominance. Neither China's genocidal atrocities against the Uyghurs nor Iran's theocratic suppression of human rights and women's bodies, and certainly not Morocco's decades-long occupation of Western Sahara, are evils that compare to the Israeli occupation of the West Bank and Gaza.

Of course, Israel *is* occupying millions of Palestinians, and of course that is morally deplorable and politically indefensible and untenable. I have been demonstrating and writing against the Israeli occupation of the Palestinian people for the last 30 years, ever since I was a teenager. As an activist I have guarded Palestinian villagers against settler violence and brought food and clothing to besieged Palestinian communities in the West Bank. The occupation has to end.

But while the struggle to end the Israeli occupation of 1967 is more than justified, we must completely reject the view that anything that came after 1948, when Israel was founded, has to be undone. The Jewish people, just like any other, have a right to a nation state of their own. What the new antisemites are doing is using a just cause as an excuse for a wrong claim, an arrogation that dehumanizes Jews and positions them as metaphysical pawns in a theological game meant to purify humanity—at their expense.

What's new about this antisemitic strain is not that it comes

from the political left. We've had leftist antisemitism at least since the days of Stalin. What's new is that it places the Jew, for the first time, not as the foreigner but as the father.

Classic antisemitism sees the Jews as the emblematic Other. Judaism is Christianity's older sister which—in a classic case of sibling rivalry—is to be rejected as too old, jealous, degenerate. The Jews therefore are the eternal outsiders, the perpetual wanderers, the pariah on the periphery of culture, the threat to the purity of the people and the wholesomeness of the family.

As my late professor Ilan Gur-Ze'ev noted, the new antisemitism sees Judaism not as the West's Other, but as its *origin*, as the patriarchal, hierarchical, militant, colonialist, exclusivist source of all that's bad, all that must be rejected, this time in an act of oedipal patricide. Jews are now the purest manifestation of Western colonialism, the ultimate oppressors.

Here Judaism is rejected and hated precisely because it is very much Western, because it lies at the origin and root of the West and is today a prominent expression of it. Because in an unbelievable twist of events, it is "white." Absurdly, Jews are no longer the victims of white supremacy, but white supremacy's pristine embodiment.

Both old and new antisemitism carry an attempt to eradicate the Jewish essence from the world, but while for the old antisemitism rejecting Judaism was an effort to affirm the antisemites' own self, for the new antisemitism purging the world of Judaism is done in order to be born again, to be cleansed of original sin.

Within the current climate of intra-Western self-loathing, the very denial of Israel's right to exist serves as a rite of purification and atonement for the sins of historical

colonialism. The elimination of Israel, purportedly the world’s foremost symbol of colonialism and suppression, will release radicals from the guilt accumulated over centuries of colonial rule, guilt that, they are frustrated to find out, no number of land acknowledgements can wash away.

Thus Israel is perceived not simply as another global bad actor, a state committing continuous acts contrary to international law, but as the alpha and omega of colonial subjugation, the epitome and embodiment of Western dominance. That’s why it has inevitably forfeited any right to exist.

The Jew is therefore once again crucified for the sins of others. Sacrificed in order to cleanse the West of its sins. Perhaps even of itself. As the eternal alter-ego of the West, Jews will always function as its scapegoats. If once antisemitism was the socialism of the fools, today it is their decolonization movement.